

tres, que en aquella hora devingueren fermes i exigents, unides al ritme de la terra.

I quant el finalitzar l'apet els senyors Casanova, Capdevila, Joan i Carles, Parramón, Agustí (que llegí unes boniques quartilles d'en Antón de Bolós) Borrrell, Masramón i Sacrest hagueren parlat, s'abrandà l'entusiasme popular i es dançaren sardanes al Passeig Ragull i es formà una espontània manifestació i foren cantats repetidament «Els Segadors».

Va ésser tramés al digníssim President de la Mancomunitat el següent telegrama:

«Reunitits 110 comensals fraternal banquet, assistint Massramón-Borrrell, celebrar victòria, salutem president Mancomunitat».

Ripoll, separada de les pobres rencúnies pel bell aire que commou Catalunya tota, per la fretura en l'ingrés a les multituds escullides que fan via trevalladores i exigents, esperonada per un desig de millorament ciutadà, s'és dexondit.

Per Catalunya, felicitem-nos-en.

Plau-nos reproduir el bell parlament de don Ramón de Casanova.

«O amics!:

Heus aquí *aqueixa mar* inquieta de la *vida humana*.

No sabreu com, tot d'una s'inflen les aigües i emergeixen les ones, com les generacions, emergeixen de la sima immensa del món, profunda i fecunda i corren per la superfície, com una colla d'infants abraçats, amb la crinera dreta, joganeres esvalotades. Si hom les esguarda des de la platja les veu venir del lluny infinit i succeir-se en la mort als nostres peus. Moren fatigades de tan correr i l'arena es beu l'alé darrer.

No en resta res, en apariència. Però cada una d'elles ha destruïda l'aigua per sempre i les gotes escampades mai més no tornaran a unir-se tal com estaven.

Si no fossin elles la mar seria morta i cada una d'elles n'es una palpitació de vida. Venen del lluny totes en una mateixa direcció i deixen una estela blanca i una remor divina.

Unes venen escabellades com verges folles, tètriques i terribles. Son les que deixen l'aigua térbola. Son les que enfonzen les naus i ofeguen i es gojen en la mort dels vianants ardits. Son les que deixen en la platja aquell trist trofeu de estelles i cossos barbarament inflats. I els hi deixen a la nit. I aquelles ones en morir a la platja, ho fan també de nit, amb vergonya. Ni un estel han pogut llucar i l'agonia llur ha estat allargada i agitada de desfer-se de les estrelles i de les desferres.

Altres son clares i alegres com els infants. Son les que deixen l'escuma blanca. Son les que lluen al sol i son transparentes. Son les que segueixen el ritme dels estels en les nits serenes i juguen amb el vent i es donen les mans i empenyen i gronxen les barques de veles inflades. I moren en la platja humils i rialleres i besen la sorra. Mai no's desfan furientes en les roques.

Jo no trobo tan plaer d'alegrar-me de les coses passades com de fer servir el present per a preparar les venidores.

Be que beguem de la victòria assolida però el meu vot avui més fervent és per que com aquelles ones que segueixen el ritme dels estels i juguen al vent, la nostra joventut abraçada com una colla d'infants empenyi i gronxi les barques que trobi en son camí i mori en la platja fonent-se en l'arena amb una clara remor divina que persisteix bellament per sempre com una rialla de noia..